

ms. pers. 146

بسم الله الرحمن الرحيم

اعظم احسان رسالت بعد مقول فوق بر آن نیست شمسو ظاهر
نمونه شیخو بنیفته اشعاع الکنیز باطن رسیده طایف اندازده در سوید ابدل رسانید چون مضمونش
معلوم بهینا حاضرت کار آنهم بیان بعد موجب افزایش استیلا که در رب الغرث بخیر و نوب
لکها دارد و در اسطر خود نمود در لها است آنچه از لایق قلیق نیست رسیدن فقیر بر بند باد
ترقیم شده بقدر از انجا در دست ده ایمنی از موهبات عظام در اینجه است اوتقی
منش در بان اعظم الوهم مبارک از دست و پیریه موجب فرد علیکده فرست که بعد چون
فیما بین متجدد و سحابیت شریعت است نشد زیرا که شریعت شایع بار

30240

برادر جهان مجمع الخلق و اهل سلاست جد شوق ملاقات طلب افر ابرار از طریق ^{خفته}
 و ایدر غیبه ایفیه در زمان انتظار همه کمال افر و خفته سر و دستش را تحت انچه از کثرت
 خور و خوردند از رسیدن تغییر بدین روش را با بنوک قلم دله بودند بر طریق دل
 استکتهای خور و فی الحقیقت خور و بعد پیوستن تقیاس سر کج و دریافت ^{عاجیت} زده گه زبان
 چندان انتباه باطن بهم رسانید از احوال و خبر افر و دست سبب حقیقی رسید
 موجب دست دله و حاصلت یکدیگر تا توان بعد بعضی ظهور جلوه کرد از نزدیک تا اوان
 این مامول بارقام رقیم خیریت شمایم خوشدل و خوشنود سکینه باشند زیاده
 لکاله جمعیت و الفراج همیشه

+
 مؤخر است غلام فقیرت التیام عبدالستور و رفعت از جناب فلک انتراب بمقرن
 خیریت در بلده مرشد آباد رسید و بعد بوسیله سبکان جناب طایر بخاری دام ظل جلالت
 شرف سمر انداخت در این اثنا بمقتضای ترتیب قسم ^{محبوب} حاضر و غایب تمام

شکفتن ریاض باطن بهم رسید اید است در سبب الاسباب لطیفه بر انگیزد و سبب
 معلوم است و ملاقات این مشتاق که در جوار همی و شیر و میوه و بحر و نمانی خیریت خفای
 نماند از قلب اخلاص و ملاقاتی سینده بشند بایه شوق مست و پس
 عموم هر معدن لطف و حسن است و بعد از تکلیفات و کمالات و انفعالات سبب ضمیر
 معصوم را بر تعلق کمالش میباید یعنی بحقیقت هر طریقه معلوم در خوشتر ترکان رسیدن تمام
 یگانگی را در کمالش کسب یافت و نه من هر اکین مشحون بجلالت و کبریا و کرامت از
 رسیدن عاجز در بدو است و با وجود بر تقاضای توجیه باطنی و اقصای غم و چون در صورت پذیر
 این معجزه از فضل الهی و شکر و عجز از آن معون لطف است با وجود دایم اللو
 نسبتا اعتبار کار را زیاده امتداد که جمیع الشفاق موفوره آن معون الطاف مشغول و مشغول
 بسیار چه از او را شدن اتقیا بنا چه راه چو در و رفع خلعتها از شالیه و شکله و راه
 معصوم را که از انشعاب

ترتیب

صلت

الحمد لله وانا لله وانا اليه راجعون وانا لله وانا اليه راجعون وانا لله وانا اليه راجعون

و باطن سعادت و لطیف حقایق که در عالم ارقام ناید

خامبر جواهر از هر چه تصور کنند از آن بهتر من سلاست میو استم در شمه از شوق دل کشش

انجذاب باطن بتقریر زبان فانی و آله نایم لکین حق قلم و محرم اسرار نیافتم لایم در بابت

صفای صمیمیتش آن ملک جهان از لیس حایه عالم از حرف ننوشتن میوه ناز داشت

باین بیت استقامت چه نامه و چه پیامی بود که قاصد در نیم جان شده ایم یاقوت

ای جواب مرست لازم از لعلهای سندیها اندر دلتا معلول و اصلت به المعاش

بترشح لعل قلم عبارت از ایوان یار او در شب همیشه طراوت بخشیده باشند

خایه خیال هیچ نگارنده بفرشته خبر شوق چه کار آلبی در همه جا همه حالت نفرت و

کار این دارد و توفیق یار او در هر کس است کنار و عترت جمعیت و مکتب رسالت

بخدمت میرند از دامن صفت از بن بیکو از جانب قبله کاه معلوم رسانند و خوشتر

در آن روز مردم به دست طاعون گمانید و چند روز تک و قلمه یاد رنگ بعد از خطه علی بن محمد ماندند از
 اینجی بهیچ درد دل نیارند و هم میر این از نامه و پیام یار اور بختند تا که شوق است و پس
 رسیدند انهمیکه نقش ترش لب ن مردم دیده بدیده ام سید است
 میرزا صاحب شوقی جهان است بعد تحاف کلدسته نیاز از رواجی و اصلیت طراز
 زید بران تهنوت یک شوق طرافت بظلم سید الوالد احمد و الهمة منکاسیکه بدیده باوه
 در هوا سر و لشکار اخبار ضریب آشاد در پروار و کافیه نامه رحمت شامه یا چهار قفس در آج
 هم خوش از کمال عدولیت بران که ضده شیرین لبان نکته سیکر و در و راحت فرمویان
 که قنار کمند از تب بدام نکود امان اور در در خور این مراتب اگر هم سر و زبان کهوه
 از عده ان نتوان برآمد و از زبان قلم سو براید آنچه تمید شوق نامحیات مندرج بعد
 بحسب ظلم اسحق که از یار فاضل نیست و صبر القلب بحدی القلب واقع است اگر ام
 صورت قصور است بن جان بین واقع خواهد بود الهی الفاضل جهان طافه و کمال مسند

بهر یا همیشه سرشار داشته نایک ازین توضیح گراست که این پناه رویه برای
خرید و چوب کبیرید خمر است که بعد از آن ده رویه و الکل و الکل نموه جدید رویه برای
خرید و چوب دانسته است چیزی این ایام خرید و چوب نیست بهر کاران هم میرسد از این توضیح
نمونه اش الی بعد انقضا برسات خرید و چوب نموه نولده هم میرسد و تیره بر شکر که در قلم یا
برانش دل میزده باشند یا از میان خود نایک چه باقیام در آید

الیه
ملک و دستان معاذ و خلفان است که شتیاق دریافت معلوم است و این الیه میرسد

سهم از آن بدست یافته معطوف بالان معروض بیان اولون از قبل شمار اقطاع اسرار
بلدان و مکان میر و دست لچارا به از این مراتب و بعد از آن ضمیر حمله نموه قلم
شکسته رقم صحیفه از نامه نیاز می گماند و در نیست بسیار که امر بکند و در نیست
بیا ذکر خبری می چهار در معراج ناصر معین و از آنجمله صفات بعد با نوا نیت
و نشان می مکان تقصیر می آید و مراتب عظیم او ماب بر که گماند و مخلفان نیت

[illegible]

سبب حقیقه معروفه بود از اجتماع و اتفاق صنف کامیاب شده نامت العمرین

سنت یا شمار باشد عمر و دست مدام بار

ملاذ و دستان سست کشیاق ملایم است لایق و اتفاق محبت سبب است بکریست

+

توسلان منشیان اربابینان میان کن در عبادت میان سازد یا بیار کجک دونا

بر کفاله بنایید و اوجود این معجزه محاله غیر کنه کنان دانای امر و ظاهر است

در نشیبه بملایم بهار دیام میرود و آن بعد گذر به سبب کنان سبب کنان

اتحاد و ریاضین از هزار داد یعنی محیفه شریفه و منیع غنیه متنوع بر احوال خیر و خیر

فرستاده منام ای سلطان افتراق و در مانع یکنادلان فراق معلوم و مکتوب است

دل در دایره التماس دیده در چشم خاندن کنایه است امیدوار است فیض ما میضا

که سر سه شوق و محبت معلوف بر خفاقی فیض و خیر و خیر و خیر و خیر و خیر

و امانتکان تا و در روق الهی و الوار نماید چه پیکار شده آید

شکست روزگار کج قدر و کجا میستی طالب ناز ناز تا چند بر کف دست
 و بستم شهر شکر لعل روز دوشنبه حضرت قبله کج نور الله قدما بمقتضای کرمه نفسی از
 رخصت قاسم از خاکدان فانی بر بسته در کمال قنات زند عاجز و یار داران
 دیگر سیک و سیم گذارند و حق الوفاء این حادثه جگر روز دنیا چشم عالم تاریک و
 رشته حیات از مور بار یک سیماید و حالیکه از استیلا غم و الم بر جان میگذرد شرح
 شمر از آن عمو او سجاد نجیب با صیبت زود کمال نعمت صبر و شکیب کلاست فرمایند
 و آن مرحوم مغفور در شرحی که رحمت کفایت نماید

رفعت و علمای پادشاهان و فقهاء و علما و بزرگان و مشمول شاهنشاهی باشند
 چون بیکه با کلیه سریش رفته و طبع کمال آن مشغول نظر است اینست مقرب
 که زمین نیز در سه سواد رعیای هر قدر شکایت نماید اول خزان و معاف و دوم
 رفع و دار و سوم نفی و محمول بانها و نفی در کار گرفته شود و چنانچه مختلف ازین نظر

داد بعد نباید انداختیم میگفت روایا اطراف و جهات است و سمتی است و بهر جهت
الهدی قولنامه دله شغف ز راست کفایت و در اینها بخوبی جبریلین و در سلوک
بهارینند و یکو حریفین اقباله نمائند نیلج نشانند و هم شتر شمل المعظم
از صاحب شغف و همان کم فراموش شد شمع جاک اسیران سر
لمر پیچیده است بینوان پیش از کشودن خلدند مکتوب را سر رشته خلوص ارتبلا
فیمایین احدی صفا کیش الفبا پذیرفته همه حال مستحکم است توقع نفع دیر در بران
بیشتر نهال فطامه اجداد است نشیمن اعتدال همستان بهیه بکواند اس از مهابا قبله کامه
سکینه یار است و لغو بر یافت و تمام از بوط بوفدان کم از تو بهیا اینان الکلام دارند
بدست او نیز رفیمه الولد بهره اندوز خدمت خلدند هر قدر توقع بر یافت و رعایت
احوال من را از بسندول خلدند داشت سوخت استخوان خلدند بوجو شویج شدن در حق پیچیدگی
کار الفبا حریفان را شست و بسایم دولت و کار اینها سوید و خلدند بار همه همه

قدرت کامله شش کو کبریا مایه ان سر در صورت طاهره نشانی
 آب و آتش و آینه و آفتاب است در ملک وجود کثیر آن کو هر دریای مخلوق و مجموع
 راف و شفاق و میا که کتاب است و خازنه همه اهل بیت فضلان را زینت افزای افسر
 خال و زلال مایه که اهل غلامی حقیقه که کو هم میرا برشته اخلص بر یا سیک که بر شام دعا
 سیکه از نصیحت و نیر امید جلوه در شدن کو هر زنده عارف سزا صرف دوستان و
 از کو هر اهل بیت و کنایه پر شد و کلشن از این نعمت بهار اندر کل شکفت و شد
 عسرت و زلالی بجا جلوه فرد و کشته و خامه و زبان در تعداد این زده الکلیان و عسرت
 الدلیان در کیمیا دریا سعاد را نور افزای دیده و در آن مایه فطانت کرده مبارک
 و منام خیر فکلان از ترفیع و عروج و طراز آن کل شایسته بختی بختی ساکنان و السلام
 عرض داشت خانه زاد و دلبه رام ناصیه عقیدت بر زمین ارادت
 سع و عرض فرمان سده سینه ملت و مجله نشینان سپهرگاه جاه و عظمت صاحب و مقبله و مجتهد

کعبه افشارت و دیدار یک هم صبر و فدا و مظلوم برساند نعم صلی الله علیه و آله و سلم در
ایجا رسیده و گوید از العزم که هر چه بود الفضا ستمت بمحمد صلی الله علیه و آله و سلم
سورض داشتن به چه در یافت عا لیه فله یث و هم همان هم الهما بضر و انزه فله یث
در آلود و نیل و یث نام و کید طرف را چه از بود و کد از ثاب سکو و کما بمل و انما منور الله
باستان بوس طایب شرافت رض سورض فله یث است سید و است بر سیر و اقبال الله
هر چند این خلش سیرج اذوال سیر و ندرت و اسرار فای لک و خلایق سیر و ان کون کون
قدیم همان خداوند کون بکمان مظلوم امتقا بعد تقدیم قیامت
الوفع و خمید الله در این زمان سیمت قرین لغت اقران و صفو زمین را نصارت
سرور در سر و بر سران سر ما به فرخنده او بپای نه بعد از نویدم است سید مظلوم و سیر و ندرت
بنهکان آنقدر خدا ایگان و نه میت و لغت کرده تقاوت شیره و خرد و لکان با غلبه خلش
تویش الفضا و بعد کوش خده یوش عقید نمند را سح الا شفا و مظلوم و نه میت

و زان باده باطن ارادت سواطن عقیدت منیران بیچ نهال سخن نهان نهان نهان نهان نهان نهان
 کوی بر کنار افکار معصوم حقیقه افشا کس من خرام هوا کب الخیم ثوابت بند و صلوات
 زان حال التفیاض نکو میداده اعمالش غلام تقیر التیام بعد از سجدات بسیارش ساقی این
 سوسه بخت و ابر سبغال ادب نمیشد و کور نشسته بیارک بار بجا آورد و نذر بموجب
 فرد علی حده تسلیم نموده اسیر دل است از بنظر نور شیرین نظر خلد کند زان چه در ادب است
 بیرون نذر حقیقه مظهر العجا بعد تقدیم کورنش معظمه الهیاس مقدم خجسته
 فرخنده عنوان عید مبارک سفهان باطن انبساط و الشراج عالم و عالمیان و واسطه نماید
 عمر و اقبال این اقراست غلام ادب نمیشد از انصف و بیعت بجا آورده از درگاه
 اینود و جلال سیوال است این عید ششتر تمهید را با حسنات و شوبات نجات
 فایز البرکات پرستان است در سینه دولت خجسته در میان کمال عمره بنده الهی و الهی
 زهر عید حیات تمهید نمیشد زان مبارک سفهان که از مویسم را

صاحب شوق جهان سدهست بعد از ابر از قله و اطلال و اثنای دلست
و پس از طرازم اسفندی و اذواق کجی منعمه غیر فیض پذیر سیکاه از رومند
بر ریاضت سحرات نه من به ایست به استیاری بیان در او آن قدم
بتوان نهایی بسیار نسیان بیان توان که پس دعا از همه شیر بهر دست
استغفار انعام الله تعالی در یافت به باشد مهیا که در آنال به و کریمه السک

صاحب جهان سده از شوق محاصرت لازم همست

چرخه هر قدر در او آن نوشته نشود یکی از هزار و اندک از بسیار غول بهر
پیشتر است اینچنین در محله به غیر که چون در دمار از زبان و لهجاست شاق
و اگر اندیشه بد و عاقل اید در این ایام سخاوت نامه که نه رسید تعلیم پر تو افکن
و صولت بخت که به نمون بهانها مقرر خشت کاین یار و یار چه

کوره بهر لغار در بر خرازان و بوطان نمیکند و طایب بنان جمیع طواه

که است فعلی و بنوعی حجاب سفارت از میان به دارد مکنو یا از بر او

لها الشرف

۵
گفته اند بعد از این رسیده و آنچه لازم بود بگذارش آن پیران چنانچه
از او طلب آن معلوم در اصول غایب گشت از برهمه دنیا مقدمه طلب غایب
هر روز صحبت تازه و در شب مشهور به بیان تازه است و عجیب است که در هر بار و اصول
اینهمه جد و جد هنوز روز اول است نظر بر اینچنینی هر یک در دست
بکی غیر بر نمیدانند این است تنگیا هر طرف ظاهر هم ایضا قاسم از اراق در حق
این جماعت چه نمیدانند است بر محمد و چون از احوال اینها پیوسته اند
و مشتاقان دارند زایه چه بار قام در آید

تا سیرت ربان و توفیق است بجا تا قرن جا گشته ملک مباحه معاذ
دوستان باز بفرغ خوق عذرا منما نیست سرفراز ملک تا سیرت ربان و توفیق
صوری بماند نیامده از اخبار از تبا به پیش از روز غایت بین القلوب و ریاضت
در این صورت معصومی که بخت از دستها بروی کاری آید و قرب روحانی که
سنت میان من و دوست چه تفاوت کند از بعد بماند بهر و چون

از حال و در دسمی که به طبیعت آنهمان لشکار دوست طاق شد افوی الکرامی
بیزه همت یار یک شخص مری بسیار داشتند نهایت دوستدار یکدیگر مری که
در راه گذشتن بهر که نکشاید هر که بود بمقتضای محبت قلبی محبوب خانم میرزا کار به
آنهمان فرستاد بقتل در وقت پرواز اشتیاق ظاهری در میان آن مله ظاهر
وله بار بس باقی هموس

کرامی برادر عزیز من سوره بعد از ملاقات بخت یار سیر است
افزون از خلافت کشت مکتوب فی خاطر اخوه مادر بار قسیمه شتر شمیمه در جواب
دوستدار بهر تو صلوات سر شمیمه افروخته بخت انشراح النوع ظاهر که میثوق
محبت لازم همیشه زیاده از آن است در این مختصات کنجایش نیز افروخته
اللهم تعالی ملاقات کلامی را همیشه باز روی تمام در وظایف صبح و شام است
منعده میثوق صیانت کمال سیر کمال در بار محبت کلامی در قوم قدیم کلامی
و ب در خفت کون موی الهی جمع همه اندک لکین چون قریب با قدر و پیه

در سبب تجارت دله بود هنوز فی نرسید است آمدن سومی الی توقیف مانده
 انت اللانق اگر در شهر شعبان مبلغ قوم بر مشارالیه روانه نمایند و الا در ماه مبارک
 خود حرکت کهن نمیتواند بعد ماه مبارک در غیاب برسد و بدین سبب انبارنایا و مسرور
 حاصل نمایند و دستار از خود شتاق ظهور نموده با مقام حاکمیت خیریت و مسروریت
 مسرور میگردد باشند تا چه تقدیر دهد و السلام

بمحلان ملاحظه در دست اقبال و راجه و جلال صاحبان من چون نمان
 حضرت و شایان و اوان بعبودیت و کمال و در نهایت و تزیینات مکتوب و شش و السلام
 تفقد السور بکین در ضمن نقلش دفتر از نکات بخاریت مندرج و درین
 حدیثش طوماری از انبساط گفتار منوی بعد رسیدن و تهنیت مسرور و ظهور کفایت
 منزه از کمال تفقد لیفلاص و متوقع از نهایت التفات و تقدیرات است بجهت
 بارگاه کائنات نامی این گوش پرواز خبر خیریت انرا بستم در راه و بعد نامه
 روح پرور خود نور افزای دید و مسرور بخشیدن باشند تا چه بخیر بر در آمد و در راه

بوستان را کاینات بالخران شهنه و کمان در بهار قدرت
مکانه اش لایسیت و رونق افزای صیفات هیچ ذر الفضا نکند ذات
بر صفات اولکاه بی ریاض و کانیان کنهات و صیقلستان محبت و معرفت
کزین شمع و باغ خلعت و صداقت به از باد صرافات و دران در حفظ آمان داشته
شمر و هر دار و بعد از کلدسته بندریان اشتیاق ملقات صحبت یات پس از
چمن طراز در افرصت از شمع و طالع و ظاهر سیکه اندر غنایب نغمه بهار
و دله و بیباک سخن طراز گلستان اتمال یعنی نامه مشکین نامه نهمان چون صمیم
رسیده بهار افزای گلشن و دیکه که عین دل افلاک منزل و صید و ترش و البته بهتر از
آن بال بهار چه چون گل شکفتن و شکر یار آور و زبان حال گفت و خوش حال
آن دوست کو دوستان به غذار دل راحت جان فرستد که خواهم
قلمه صید از توصیف کلمات و دوس فقره از تعریف کلمات عنبر اکین
بنحیر آرم کاغذ و نامه زبان خانه کجا این وسعت و قدرت دارد و باغ و شمع

اتمام آن چهار دسجان الله کافر در صرع کار کردن و قدم در جوی و در موعن همین
 بیغ دارد نامه سیرت همچون است کلمات زنجین از عبارات چهار تری شکفته و
 کلین است اینها میگردانند که در دوش نهفته در آتش چون سر و جویبار
 قد کشیده و حلقه هر گوش چون سبزه زلف جوان پیچ پیچ گویند بغیر سیر الطورش
 کلین و الله و نقطه نورانی نورش چون شکوفه گل خوش شامق اینک عبارت
 شیرینانه بنوع فیش میالغات شاعر از تو صوفی غزل دارد ای پرتو اینه جان
 سنامه تو وای نور نظر بیا به جامه تو از دیده غبار بر عواز دیده حسرت
 این جامه تو صوفی است به نامه تو زایه چه

قبله کویر و کعبه سر من و یا انور صراط مستقیم بعد از او انبیا و اولاد است
 هر فلکی اسراریه سوادین طایق الله تعالی است بر نفس میرا و تیا به ششم نهر زمانه
 قطع الطریقان با کشتیا لغو تا خشت اوله انچه اسباب است بعد از لغات بغیر چنین
 حالات لغو و دلتان میگردان از لونه لب نشین و پای پیچ نشین عاجز و حیران و اینک

عشق مکران است نیک اخبار از حد استعار فوق العباد است بنابر محقق هرگز نیست نیک و غیر محقق

صاحب شفق مہمان مسند اشتیاق مملکات نہ ہرگز نہ بہرہ خواہ در ادب

وَنُفُوقِ دِيْدَارِ نَحْوِ رَسِيْتِ قَلَمِ بَهْمَدَارِ نَبَانِ كَثِيْرٍ لَهْلَهْ وَ مَدَارِ اِيْمَعْمَرِ نَوْفُوْقِ لَقِيْمِ اِيْمَعْمَرِ

آنکه منتظر ایشان دانسته با مقام درگاه میزبان خود جواب دهد و بگوید که بنده را بفرستید و بنده را بفرستید

معرفه ضایع که سیر مرشد قویا و فرار از صید و نه در دست مرشد است و از فی و دل محبت

ازینا طلبید از حضرت یار احمد و والد خود و کس سعادیت کو به و زینب تقدس

بدیو علیار اینده اند تر صد است این رویه مضیه همیشه سکو بانش و زلفه من سک

تختها صمد کو کھفتا بہار و ضمیر ان در بوستان جهان آمد و رفت یکلشن ہمیں بہار

محمود دولت آبادی الشفها را رفت خیزان مصلیون مانده چهار افزا باد السلام

جاءه باغ الشفا هم مستد جبه الخوازاينيد شوق مانند كرمي

خوبهادر و نهایتی نواله با چاقو و لایق و لایق باز داشته بعد از چاقو و لایق باز داشته

بن اقوم خانه مولد **محمد حسین** شاه در انوقت از نزد ترقیاریان خاندان اسیر کام قتل

آنکه در دستان سامع افروز خیر خندان گشته عالم عالم سر مایه زشت و محال و این حاصل
 که در این دامن کلماتش ایام چید معنائیت الی امید و نیست چنانچه سامع با حقیقت
 علوم در این سلسله علیها عالم بهر ورش و بالهره نیز معنائیه باه جلال اینده و مان ر ضیع
 هر دل در دستان تامل و نظر دشنان کاهد ستور که از انجا به مجور و محققا ضعف و پیر بر
 و ناسپار آید و موار صوره به کماله ایو بستاند در این ملک ایض مرآت حشمت داشت
 هم دستان متحقق انداله

مبارک و صفت فیض و فیض رسان مظهر کرم و معون انسان دامت برکات

+

بعد از استعاضا از ذیالحر و اقبال و افروز و یاس و حشمت و جلال و انوار از اینده دار جهان
از سر نشو اگر چه غایب بود در رسیدن فیض بیال آمدن ظاهر مستفیضان همچون لبت نشین
مقدم و متفقد اما با ابقاء و بقا و بهرست و خدو و عظم و کمینت می رسد همواره در حضرت
مسیحی البتة است سیمو است در فضیلت و بالتماس و صراحت و تقوی و بیان را و شایسته بهر
ضمیمه هر چه تنویر و تحلیله هر چه اکنون و خفایا و حالات و نکبت و صوره و مفصل و ادعای و ادعای
موفق بکنار نشی اینان پیرایه انگش و فخر و یافت تو را لازم عجم است
بر وفق آن توجه کثیر و صورت پذیر و طلب حقیر و بند و شمع از اندوه و آفت
کرامی قانیر و عاقله نازیک و هر چون حسن بیکار و باشد تا منت و طمعه بهار و صابیر
لله رغان کمال است شایسته و فضا و فضا و در و درالتین چه و شایسته و پایداری
معدود و عیان و معاف و دوستان و کثرت از و مندری و ریاست

حسب و ای العجب و افراط اشتیاق و محو می مواصفت و لازم همسر است

ایمان شکر آن افزون

برین شمع افروز از احاطه ری قهر و ضیاء و لغزش اندک از آن
 بیرون از حیطه کمالش و تفهید و اجالت و هر لحظه و هر لحظه محبت نثار را
 بزنی در طلبیدن و او بمهرت است از بان خانه را طاقت تقیر و حیف را محال
 نظیر شد در صمیم از انیکه تهنیتی چون رسین از و است بشهرت و منیر به انداز
 و جبران اینجی را در یافت ضمیر انترق تخمیر حواله بمطالب بیرون از که عذر کشین
 زبان کلستان و داد و بیدار کشین میان بوستان قحطی شکفتن افزای
 خرد و دستان و نهال طریقت سپهری دل غلمان کلدی زینکین لب فیکر و خیال
 نسیم نسیم نازک بخش حقایق که بیخ نامده عطف است شامه بعد از درت
 رقم پذیر خانه نفقت علامه شده بعد در مقام انتظار اخبار تیریت آثار
 رسید از فیصله شایان شمع آن شام جان شمعان کاسیاب سر و راز
 و بهر سوز خوری میان راز کوهید و خط رسید و غنیمت باغ دوم شکفت
 ما را پیام دوست نسیم بهار شد آنچه از انتظار رسین رقایم نیاز و قوم قلم

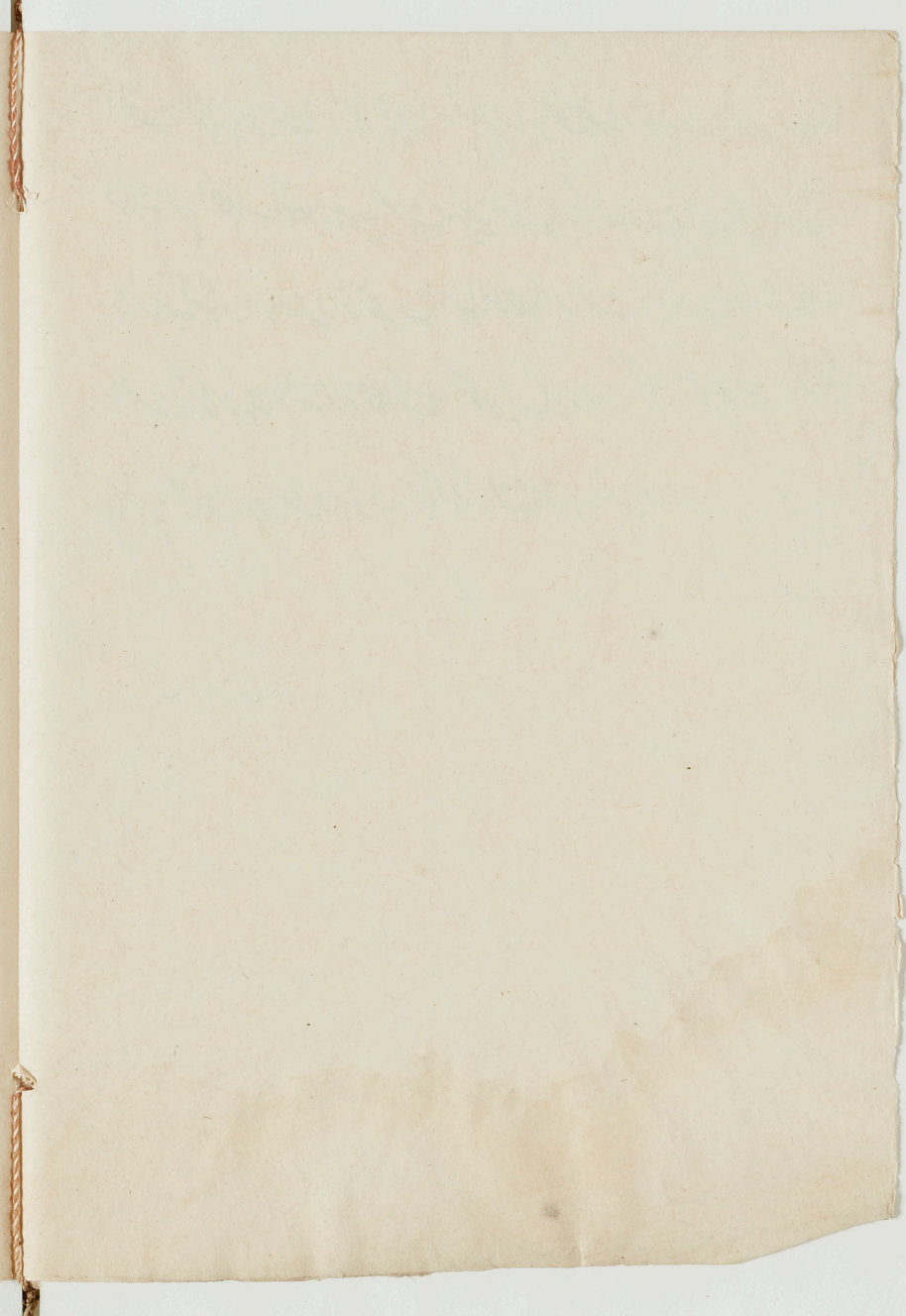
طراز کعبه ازین عظمت بیان مضافان تصویر ماین و خلص در این مدت محصوره
از راه اسلالت و ترسید رکعات متعارف نداشتند رسیدنش به بیت
سخت خلیل بعد از مقدمات

اضرط از روز و خط کف دست نشود و استبداد الشیاق دل محبت مثل بر دست
 محبت لازم اهمیت و ادراک که هر دو صفت و کیفی است از آن قبل است
 بیان ششم آن بدستیار حرف و صوت عبارت از تکبیر و سخن پیرامون و استقامت
 مبتنی کنی بشیخیه اعلا و درجات و اصحاب و اولاد و یکدیگر و خجالت
 و افهام و میزان لغورات اوامر و ایجاب و در مقام محبت مدارج آن
 بدین نیست تواند سنجید و در این معیار و در تقیید و تمیز و تفریق و مراتب
 حقیقت عبارت از آن است و کذا است و شش و شصت و سید و محقق و ششون
 العاطفت و منقده مملو الشفقت در جواب نیاز نامه فخلص سراپا محب
 بمقتضا رفع و غایت رقص پذیر نامه شگوفت نشسته بعد در جایزه چشم
 انتظار نظر بر اسیر از عدم حلقه اشتیاق شش و شصت و سیرت و شش
 و حیرت و مرتبه کمال است و دل بر آن صراط از راه کسرت و صراط بر روز
 ماهی و هر ماه میقدار را با سر پر است منقده و درون و شش و شش و شش

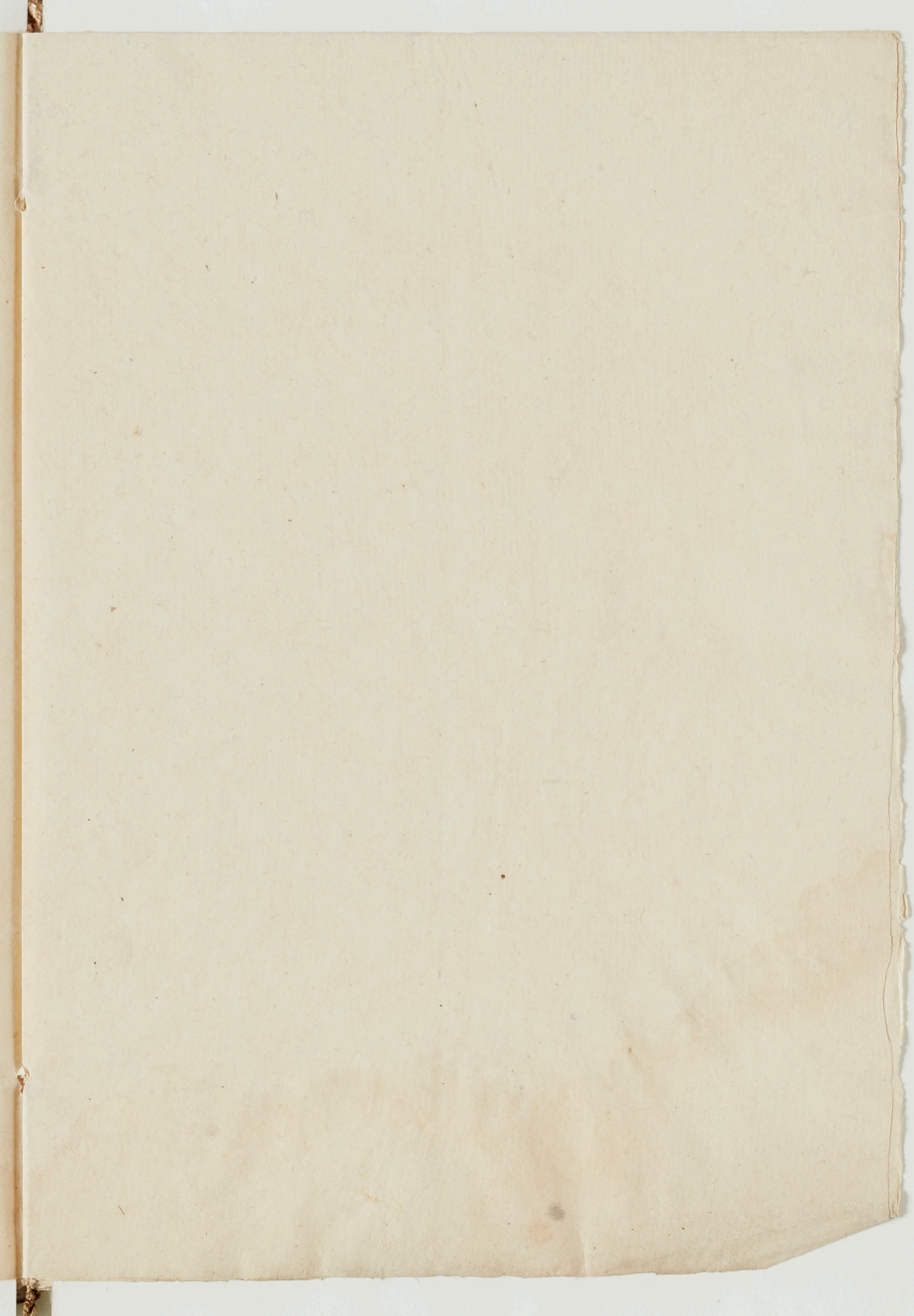
افکنده بنور سرور و موفور و فرور و نورانیان و ناطقین و کامیاب جهان جهان رویش و
عام عالم نورسند فرمود و چون از ~~این~~ ^{نور} خدای آن تایم و محبت شایم ناپدید خورشید
جاریه میریت و عافیت برآید بود حریفه باطن لغدلس موطن و خاطر محبت بر نظام
طراوت تازه و نفارت میانزاده محاسن و استغاثش و اطفال و سرش کن
بحرین بیان حالت اشتیاق و از روشد و روشن اندازد گذارش و سپردن از صیقل
لغزش است سیر کفید و آنچه از مشهور و چون روایا اخلص خلل قدیم و در عیر
فرعون تمام تو جهات مستقیم و قوم رافت و قسم شده بود خلل هم چند نظر
محفوظ کده باطن محبت ممکن بر هموار و بفر و تمکین ذات بابرکات
فرشته صفات تمامی سوزش و میانه آنکه بآن است محبت بکار خود بر تبه
کما سید اندر لیکن با فاعل از اینجا صورت است یعنی از رو و عنایت نماند
کلایه صبا بخش ویده بهر آن کشیده و دم چشم در خلوت خانه خود
جار آن یکنه افق محبوبه مکارم الخلاق خایا دیده بزرگ دل و بیار و ^{وقت} ^{بیش}

آنقدر شکامی دست داد اگر طوار به تسلیم در آید هنوز خردی و قوم نشو و خوار بعد
 تو عالم الم و الخفات ظاهر و هویدا است ساعتی نمیکند از بزرگ صفات جلیه امی طلب
 و عذر البیان نباشد و از حضرت و اهل العطا یا سالت دریافت و ملت میدار
 راحت انار و در عالم تمنا هم محال است ننماید بگرد جهان فکار و چشم بیدارم تو بی
 هر بیدار میتقار و در بیدارم تو بی نیکم که بر اشتیاق چه تصریحیه در هر

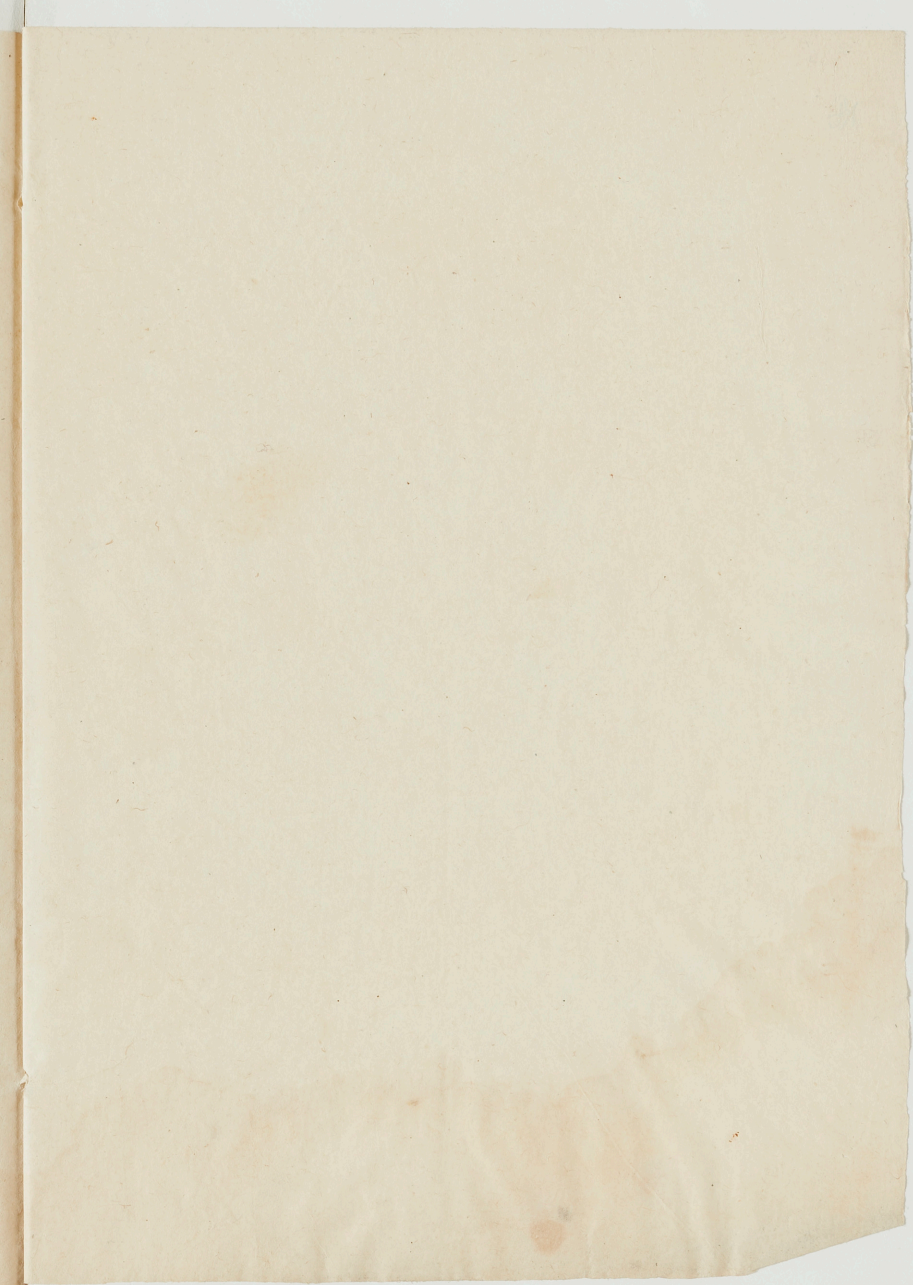
N^o

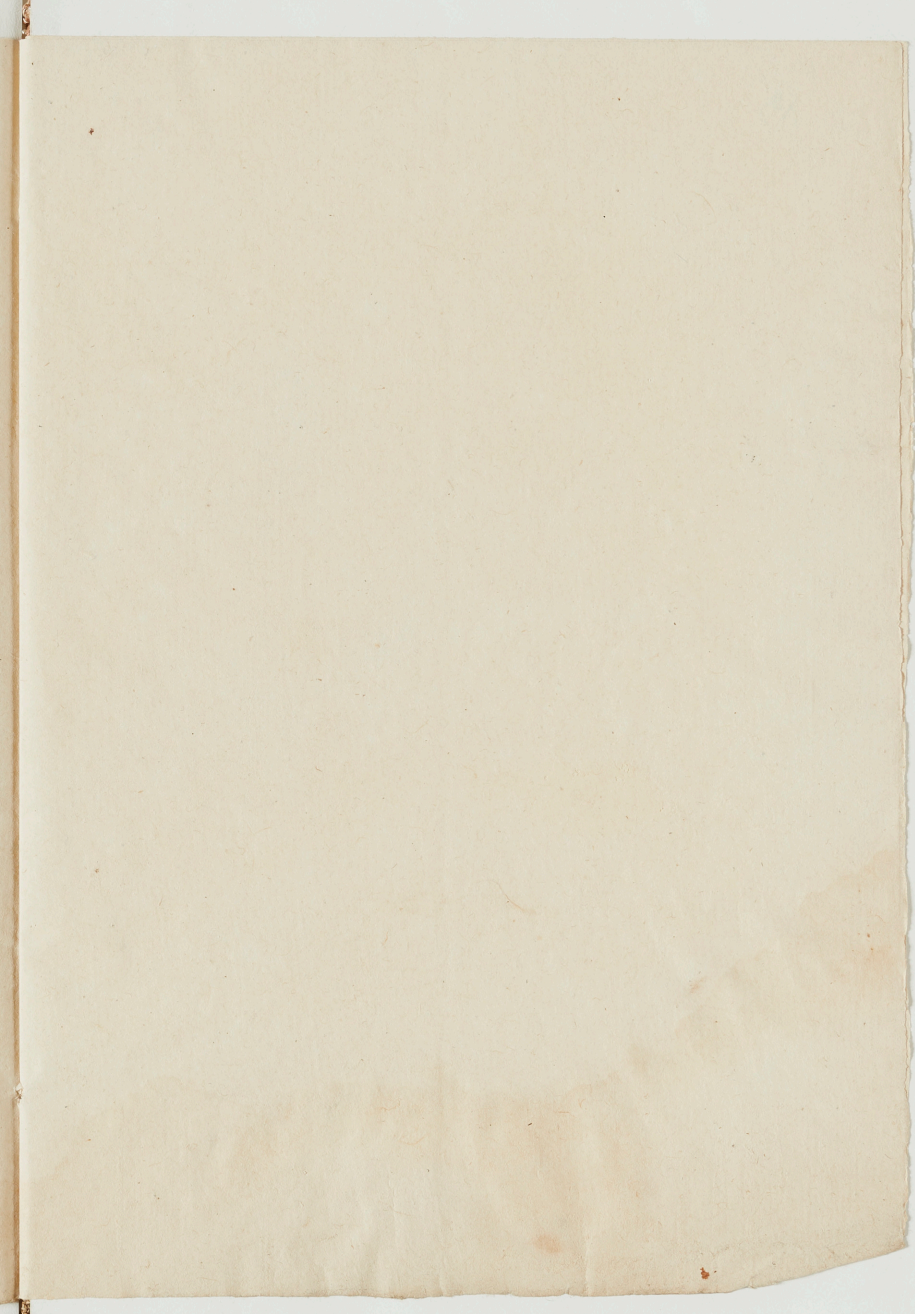
17

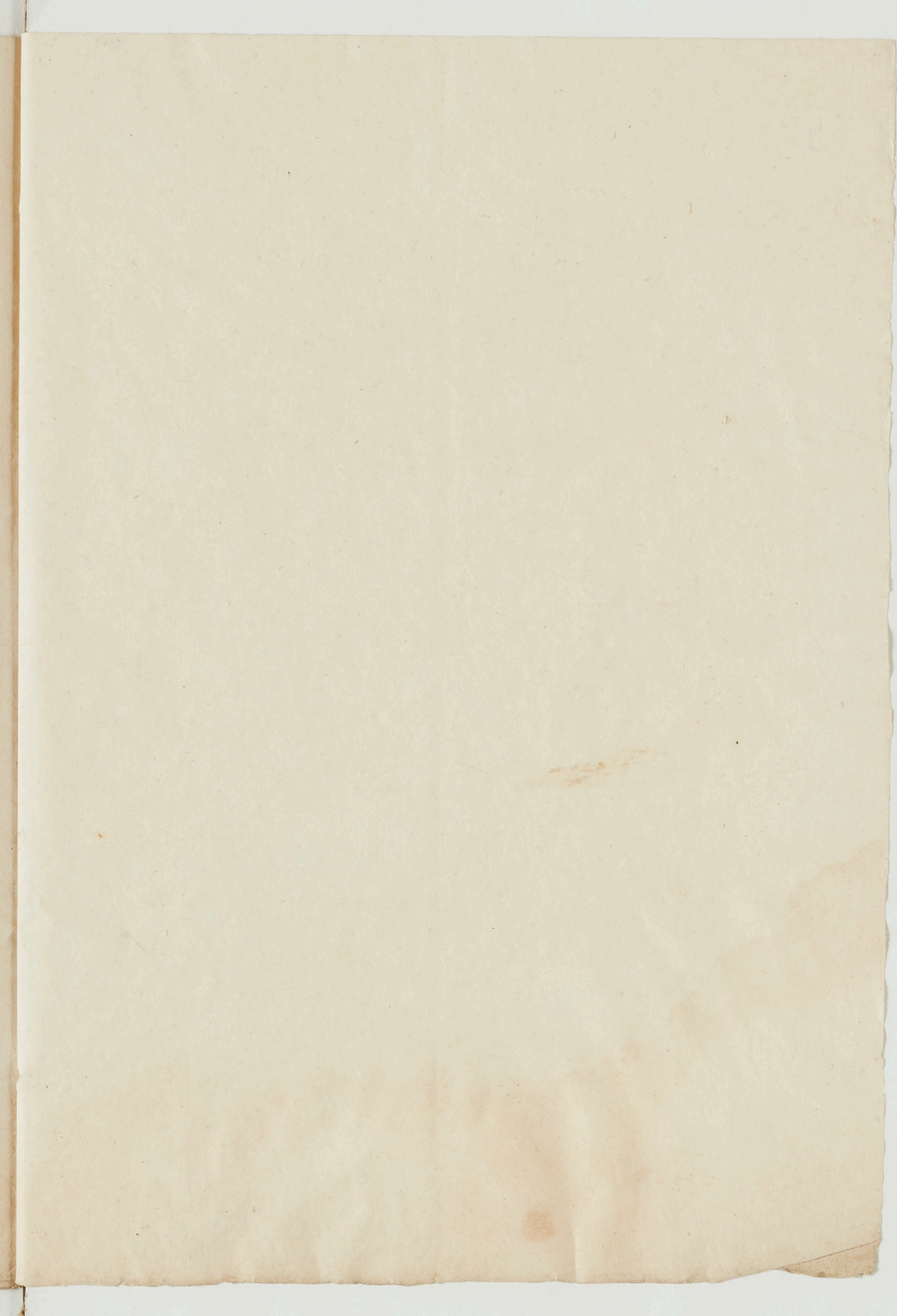
18

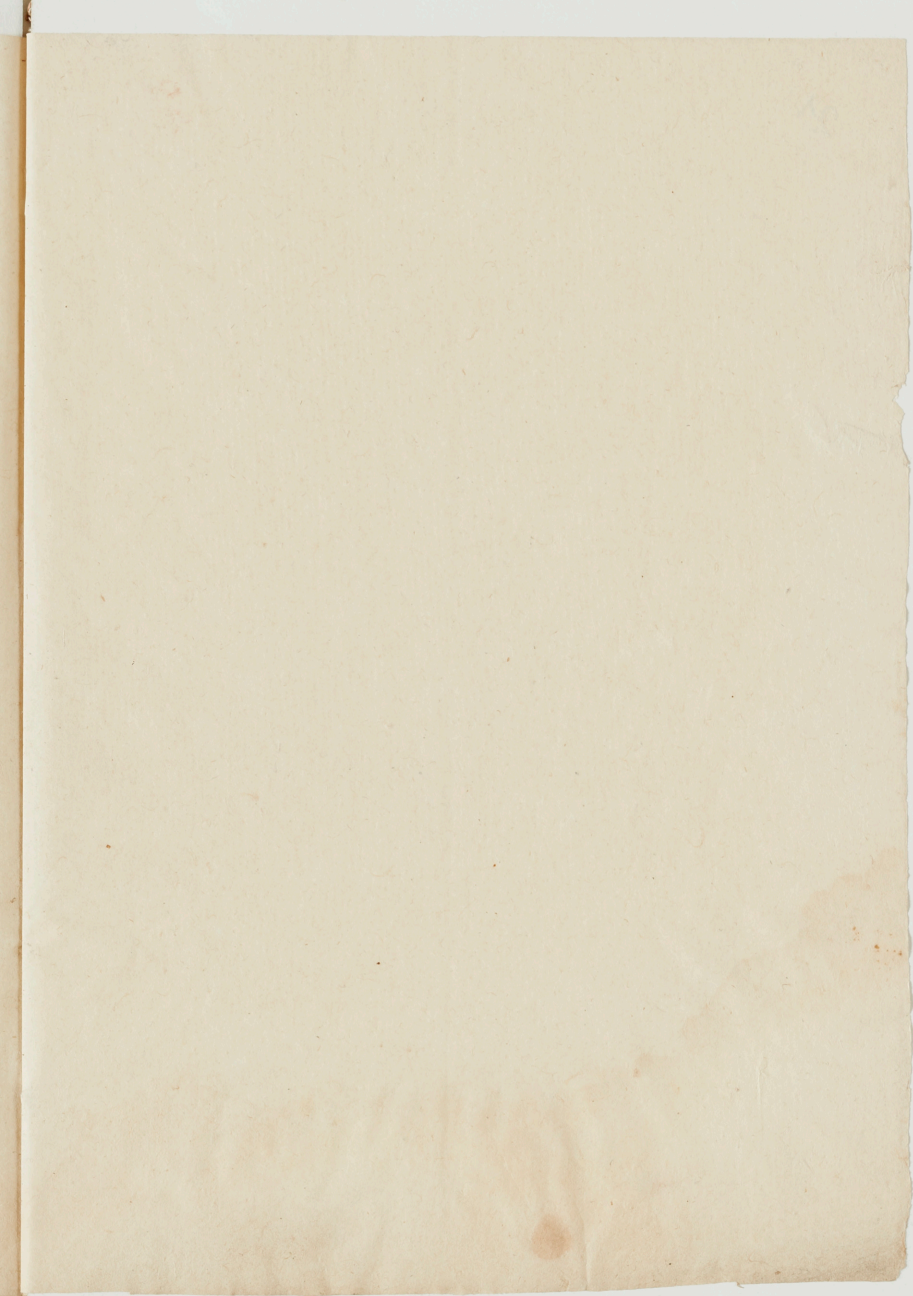
19

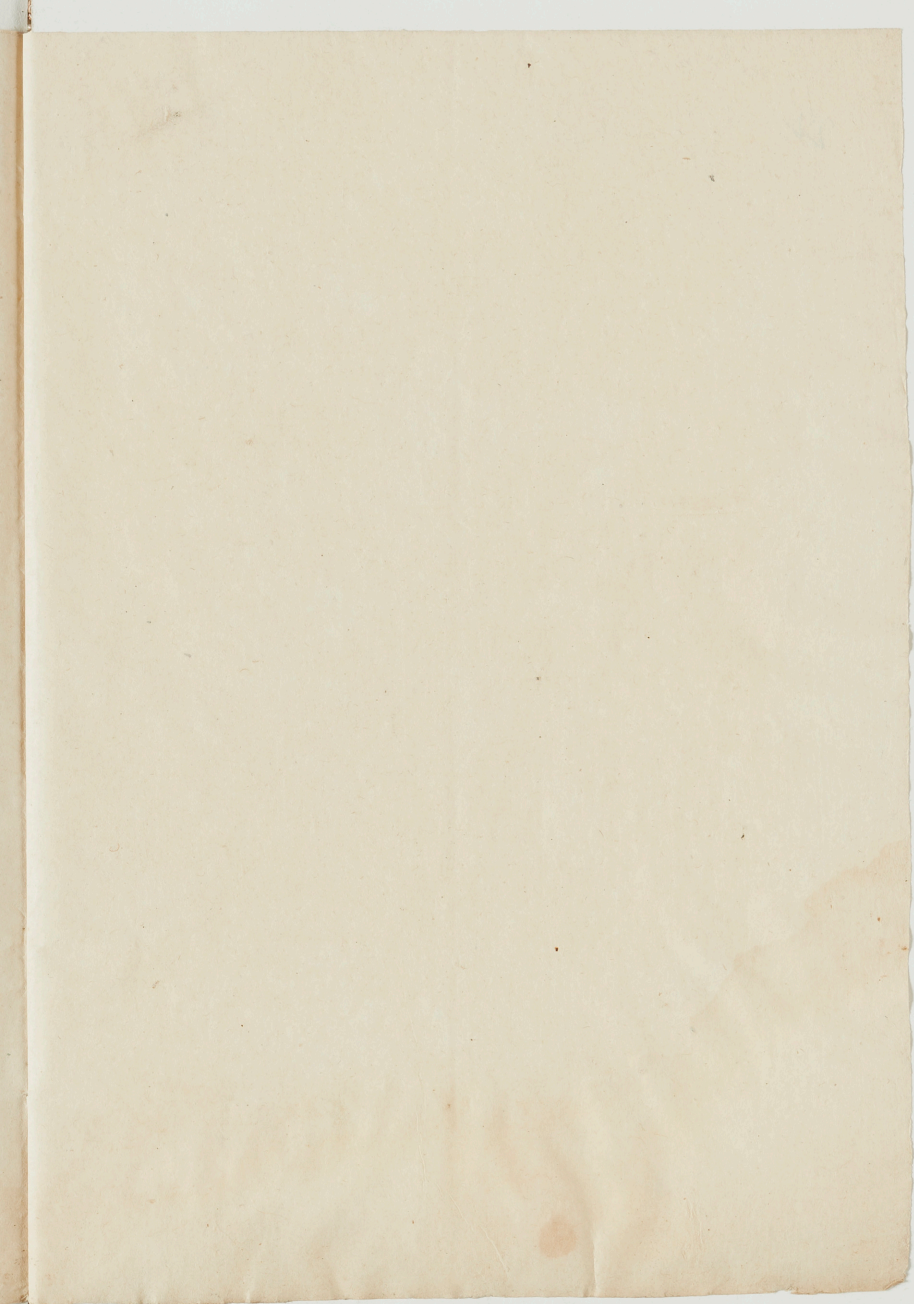
20

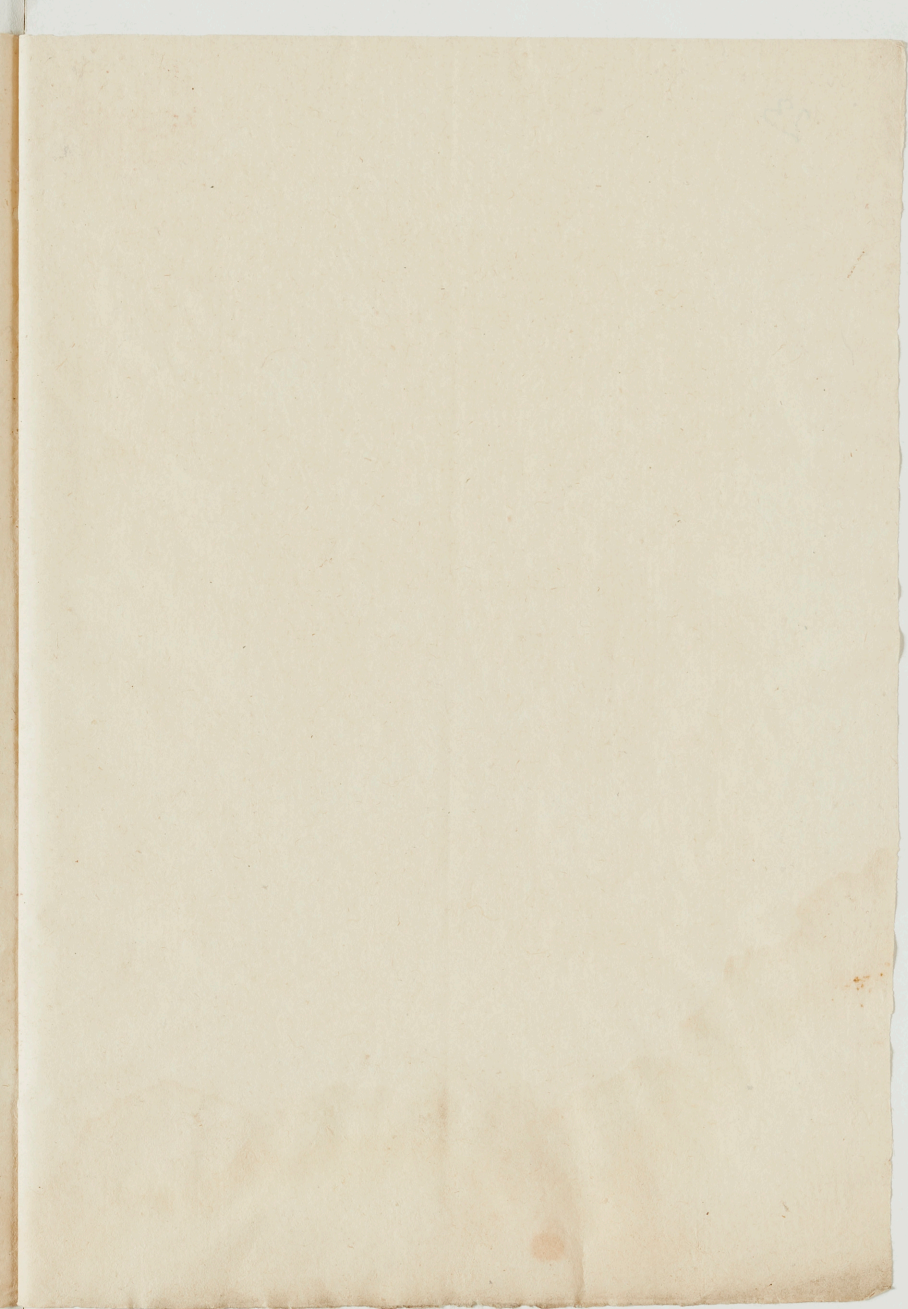
21

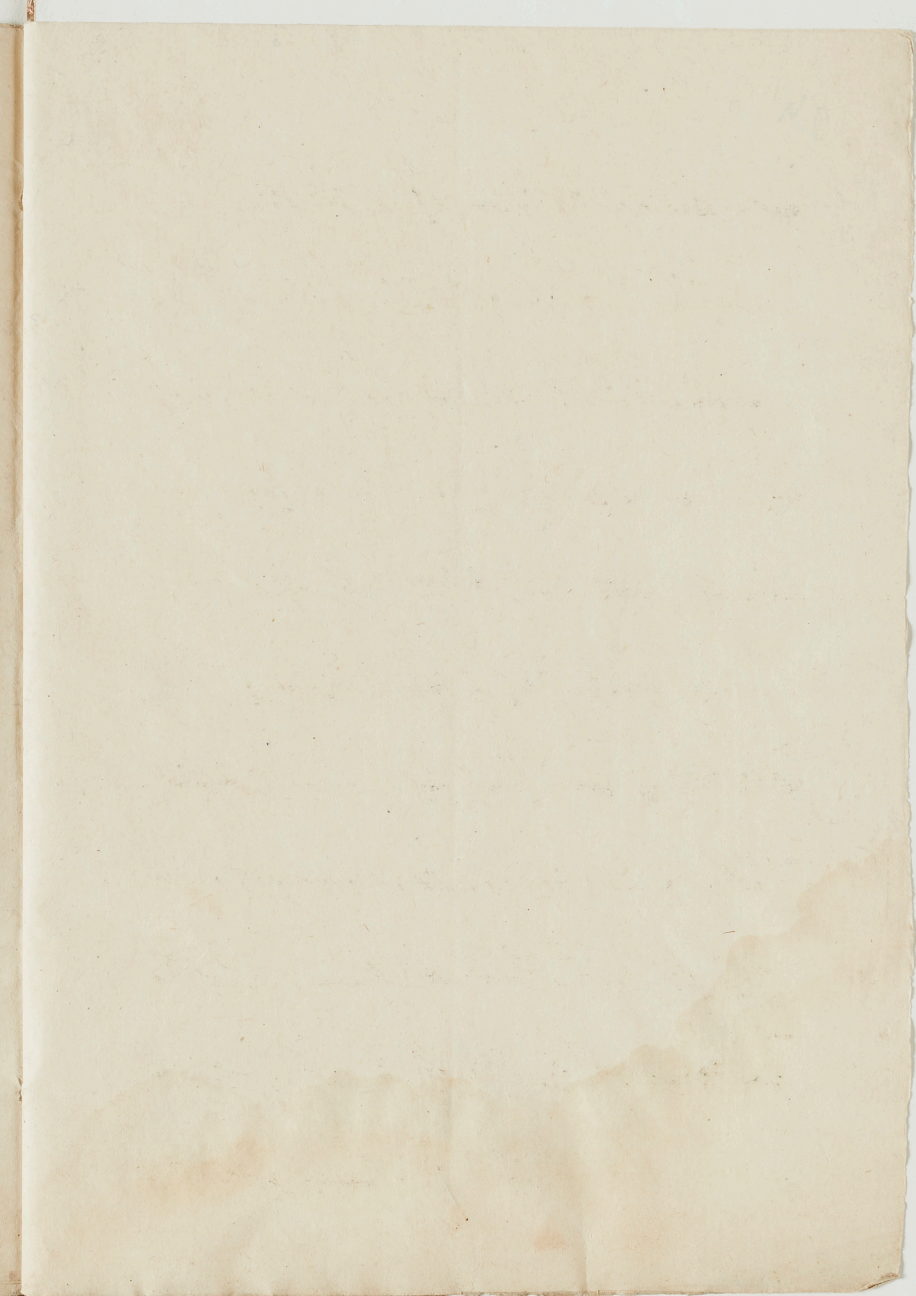
22

23

24

بروانه تفهنگان از مشهور اینک که تا نزد هم شهر ذی قعده سنه در ضلع پلایه
قریب بمغناک اهورا یوز و سکان تازشکات ده نوالها جان نواب صحرانگ در نواب
اکرام الدوله بهادر نواب احترام الدوله بهادر از دیدن این تماشای بسیار مظلوم و خوشند
نشدند و مفهیم المویه عالیله برادر نرسخت دایه پور غمعه بعد دو مقام انجا اجتماعت مرثیایان خواهد
کرد و پروانچا تیکه مظلوف سیرده بهر یک سینه جواب رسوا دارد در وصف حال فرسوده سر خاک را
ایوج کرین عرش برین رخت و استعطا و نس طوطا طر شریف نوالها جان خردان دام
افقالم بخت تقدیم سناشیش جنبه نماند شد بجا و تویم خراج بهایون
از سر و اینهمه سواد و اعدا دولت از سکان یایم دیوز نای و حوادث منکوب و مملکت دارد
از نفع الهی اسیر و است از نفع بیعت و اقبال و حب و محبت و تقدر و سیر و حال یافته
صلامت بخش باطن عقیده مظلوم شوهر و نجات مظلوف بهر یک صا جان رسانده خواب طلبیده
هم گاه خواهد رسید و رسید خواب هرگز نایله حد است

صدر فرخ زمین جوارب منتظان بود در موضع منور ناله بر میگردد اموشکارانده چهارم
 ذی قعدة شده پدیداریم خیم خیم فرخ التیام که یزد انتظار لشکار الفیض است سویم نزد لعل
 در ایاز خواهر که دلوای منتظر ملک بهار در باجایا شتایا میگویم هاجر از بندر هوکی را جمعیت نموده
 لشکر یغی آرند اساقی کاه بخشید الحمد الله قضا و قدر همیشه سواقی و موفقی اراده عالیست را این
 محکم است از در تصور هر یک چه بود و گوید و میگردد صانع کائنات در ارایش و انعام آن بمشاور
 آن در یک افکار خشنیده است در بخشید و تعویذ تقدیر از سقیم خجسته نیم از فرزند القاب
 و ضایع و شتایا مظللال و افکار الهام و قدم ملت از دم مقدس و سعال این قضا و قدر است از ارا
 نوبت بهار بهشت برین سازد ناله حاد است

صدر و الفیض از رضای کلمات الین منور و می نشاند و بود و می رسد ذی قعدة
 شده به پدیدار چهل اموشکار در آمده موجب فرادوان الشرح و انتظار کرد و سبب سویم
 روز جمعه نهفت عالی موضع کشته می شود از با س که کج تشریف شد با خواهد شد

مطلع و محضر فرموده الله تعالی پیوسته ظاهر بایون را منح و محفوظ داشته است در وجه حال
اقبال و ازال اشکار و لیا شیر صولت دولت قاهره دارد چون امروز تا پنج نیت سیوم است رایت
نور ایلت بر وفق افزای صومح و نور شود باشد از فضل الهی تا نیت ششم ز نیت افزای این
لوا و طمانیت پیرای را الهی الا انقیال نیز خواهد شد

آیه که میمنت طلب جواب بنظر صدر و عرفی مشغول است یعنی که نواب صر ملک است در حضور
نوشته بودند خانه را در دیگر ملک و فعله بر آن رجوع نمیشود مقام است قسم بسیار چاق
شد و تالاع ملک هم بخشید و در آن کوشش و نو پا زد و هر اید و نصیحه و غیره مطابق و دستور
پیشین بنامان فرج باشد شرف و دل فرموده مشغول است خداوند نعمت بر حق سلامت
خانه را در برین اعتقاد اطاعت و القیاد امر اشرف نواب صاحب معتمد الله و سلیمه فتح و در لیمه
استنرام میدان اسمکان نیت و مجموعه شهادت آن توان داشت چنانچه از تاریخ استفاضه از فکر
فرما چهار دفعه در از یکبار طلبیده بود تا یک دفعه اسم وقت بر سر بر نیاید و خود بدو نیت نماید

طلب لغیر معقد النون اگر اتفاق بحر نشود و طلب هم نفرماید بطریق ارتقا یا بار مع عمل یا حاضر
 بجمع جان و شستن اینده بخوابد داشت
 الحمد لله از سیاس افغان سیمین صاحب
 عالمیاناب اوقات راحت یافتم بنظر المکمل بر دادم افغانه معروف و صوابت اعلی
 حسانت و احوال غلام مقیر التیام باست و خلوص و عظمت و اجلا کسرام کجود حضرت محبت
 در این روز و پنج ساعت السندراج نواب فرزند القاب شربت و امور وجود در بار دولتند از
 هر چه عرض دارد بیکه از آن مرغوب و مستلزم چنانچه از دست و پیرامون ریح انشا الله بسلامت سرشته
 دیوانی و بشکیر حضور نواب مستطاب حاضر شد و کاغذات بر آوردیم ماه دیگر طلب دستخط سر شجاعت
 لیک ملکه کنایه و دفعه دفعه نماینده و نشین یافت از منوهر بسیار جود یافت و تحقیق نیامه
 و در ماه اسم بام بر آورد و زکورد و تفصیل و تفرینی و حسن قیام و خدمت و در دستخط و کینا فرستاد
 مقدیه و در قریب الحوب و ستار ان لوب انکار کند با فغان آوردیم ماه در حرمه
 بابت عمل سیر و توپخانه که تیار شده است و دینان در خزان جاریست شفق جود دست بر آورد

نقوان نقد و فیوض رسیده است فمیدرگشته و ایداد مع جواب اقدس موقوفه و اذ مشهور میوه و نفوس الاله
 فرستادید تا که سقیرت را بشکرت نقد و عظمی شش در همه جا و منزل معون و معان نور اکین
 رخصت بالوئی المراق از جناب رب العالمین مستدیر و فقیه عظمی شش در همه جا و منزل معون و
 معان بقعه در انشراح ایام بخت سعادت انصاف و قربین عافیت و غرضید که شود در اول
 سترالیه حکم کنست و پسر از یک رویه بخمدان چهارم از رویه در چهار برده و ده هزار و سیست و پنجر و پیر
 هندوستان و معان است چندین داخل خانه ککارت و مایع فیوضات و وار و سیاله متعده سیزده پور
 و کیان سبرده بر فخر جبار سکینه که کما فی دفعات نقد و ابرار قبوس و احاطه خواهر یافت
 و جواب اقدس موقوفه بر اوله عایار رسیده بود بتبلیغ در آمد

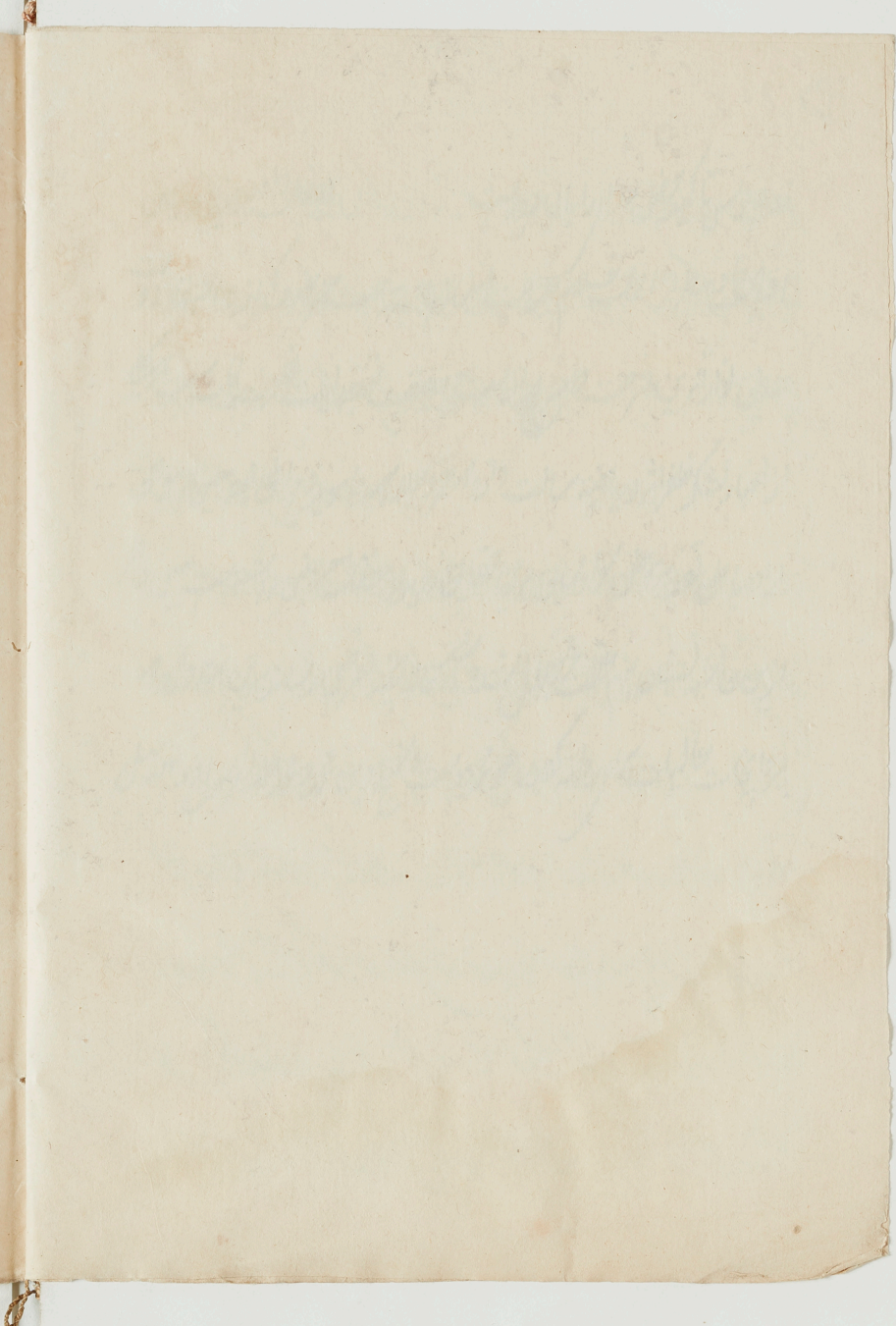
صدر عرض میسوله زمین دستخط اوزار این مضمون خواه در فخر و قلمبه که خیم خیم شهر اسلام
 شده و سقیریت نیست افزون اند و بالمشقه و السلام تا حصول شرف طاعت است بعرض خبر خیریت
 حال سفر نباشد ضایع دیده و متلا و جمعیت دل شورش و مظهر شش نقد تعالی در اسرار لام از
 از این سخن زیاده

تشریف میمنت دیوینگان ملکستان خست این سرزمین درون قریب از خلد برین سازد و ظاهر
 و باطن بر تنه جان این تولد اعلی را بخدا طاعت اکتسب و نور حق برین و طاعت اکتسب
 نماید لکن دارد تا مصلحت این مامول بر هر چه طاعت متعویذ و دست خراج غیریت انشراح سرمایه
 اندوز افتخار و استعجاب می شده باشند

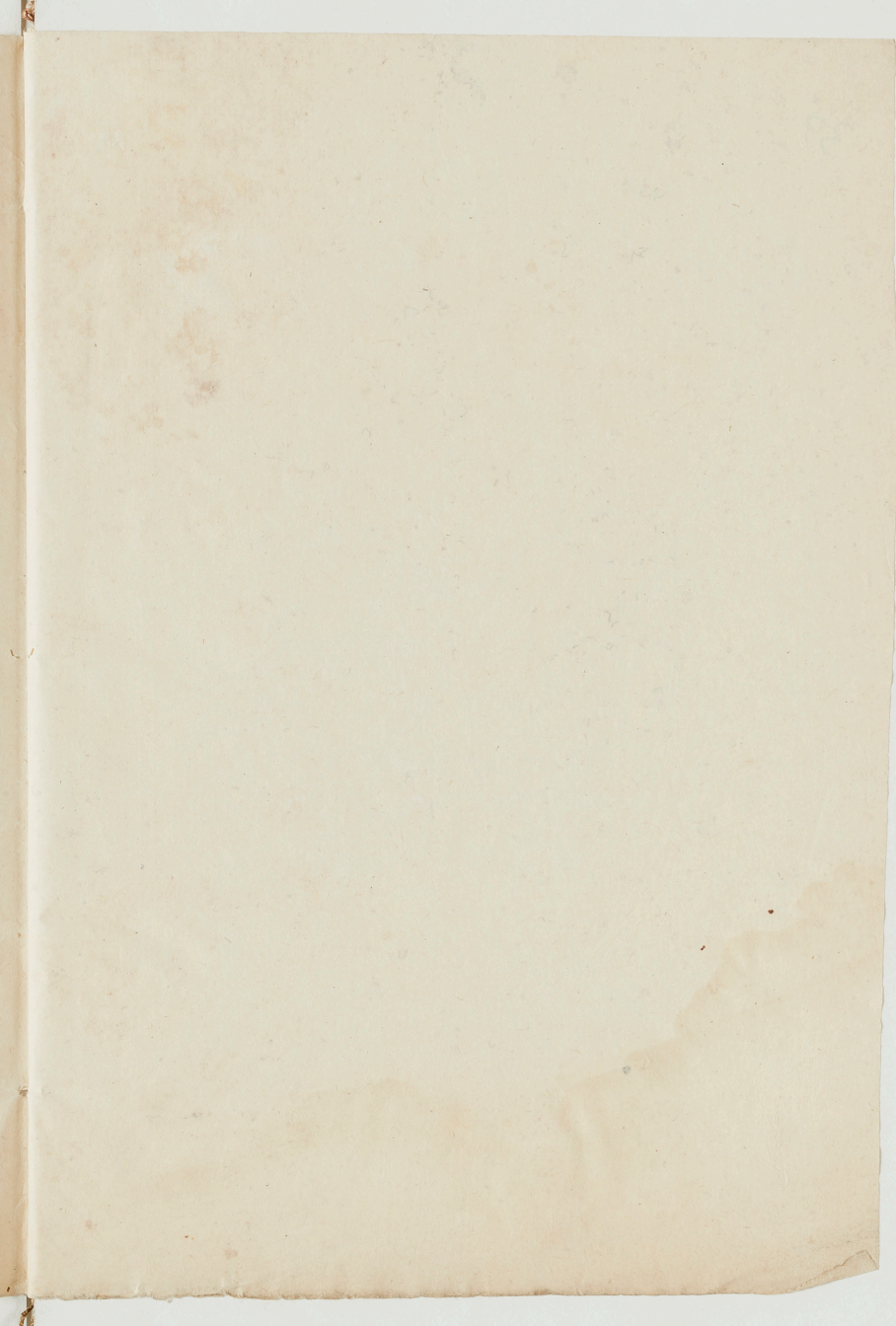
پروانه کرامت خطایه برین الهدی رخ از صدور پروانه تاکید برارایان برارسانیدن
 زراف محو زار روانه کردن مهر رسم مهر مهر متصرفان را ملک کفریه در سر است اگر چه کشید
 از اعداد پروانه موکد از چهارم منظر حضرت سبله لکد و پیر از عاوه بوصول رسیده و مجدداً در رابع
 و سبب مهر مهر بیا به موجب امر و ماده الح و کما تک بعد ادینت و در باقیات و کما تک بعد ادینت
 بقدر و تناسب تقسیم که بیدر معذور و کلل من را الهام برخواستیم ماه در حجب رسد و رسید ما به اکتسب
 عذر و نیک در میان دارن و فانه از از حضور نواب شهابی که بهادرم افتد لکد و پیر از عاوه بوصول رسیده و مجدداً در رابع
 بهر که عرض خود داشت و مفسحات را از وصول بیکر فو ز قسط معذور و نه خواهر رفت در انصورت با در طریقه

زاده پوس تا کید ظهور برار اریان هر دست
بقصد او بر نیاز و میاس
اقبال جادید طراز احاطه کلام بحیثیت انبیا با استدلالست عمر خود و گذارد و انتقاد است
خلایق نوار قرین فرصت و استرلاح از است و حقیقت قصبه ریایات نصرت لایست بهو کلی
از اخبار اشک ظفر اثر در یافته مسالت دارد از خود و عدا همه جا میبرد و افق بوع معین و سوافق
از ادب اطلی تقدیر بر وطن نوا و سابق برین تعاقب رویداد و مغلطه محض داشته است پس خاطر
ازین حالت نشینان بزم غفلت و جهل شدند با حال اینچه بعضی رساند برین غلط دارد
بر دایجات عالیات برار و از کون محمد دوست و شیخ دین محمد و محمد عبدالرحمن و در تیره مل

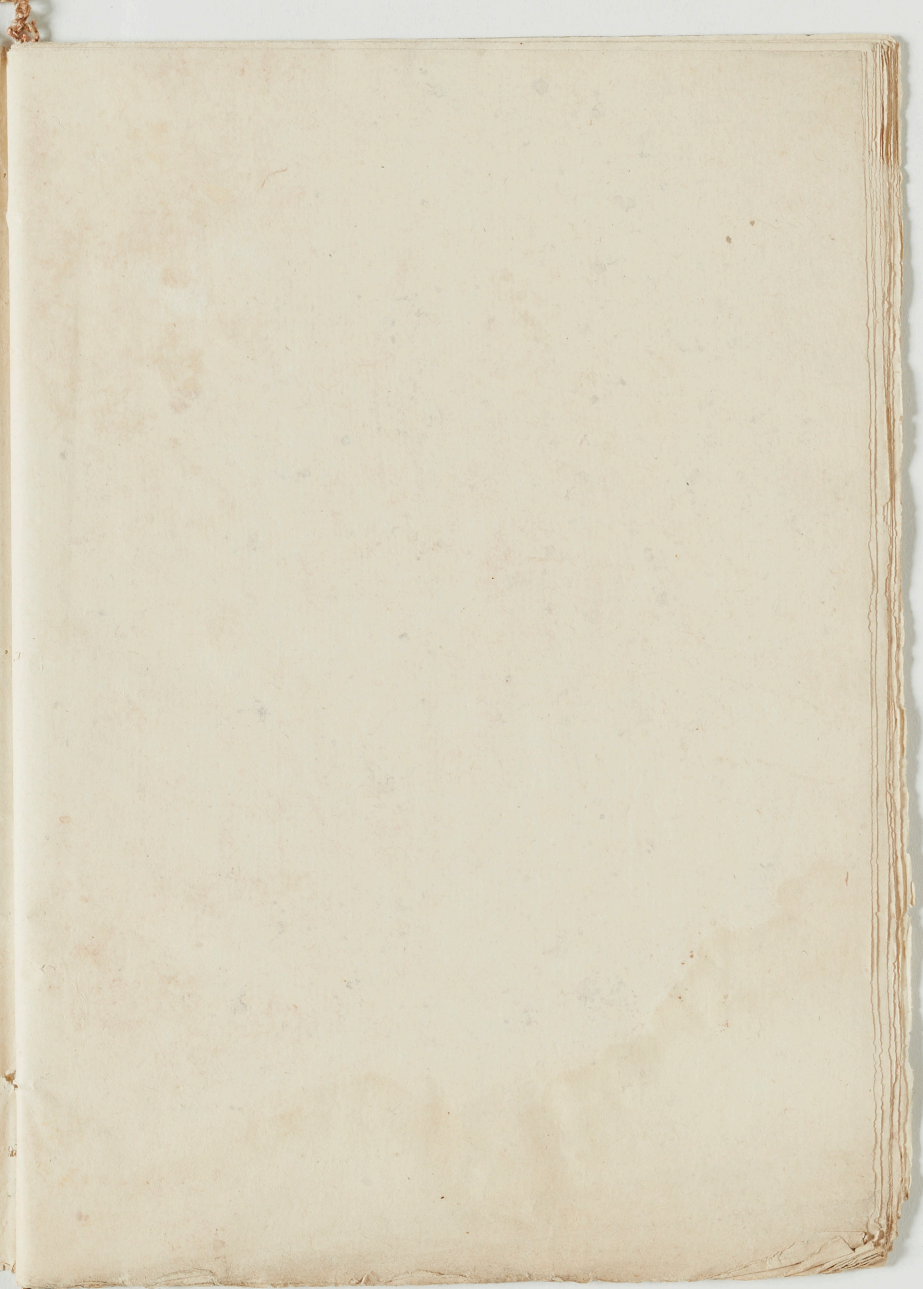
29

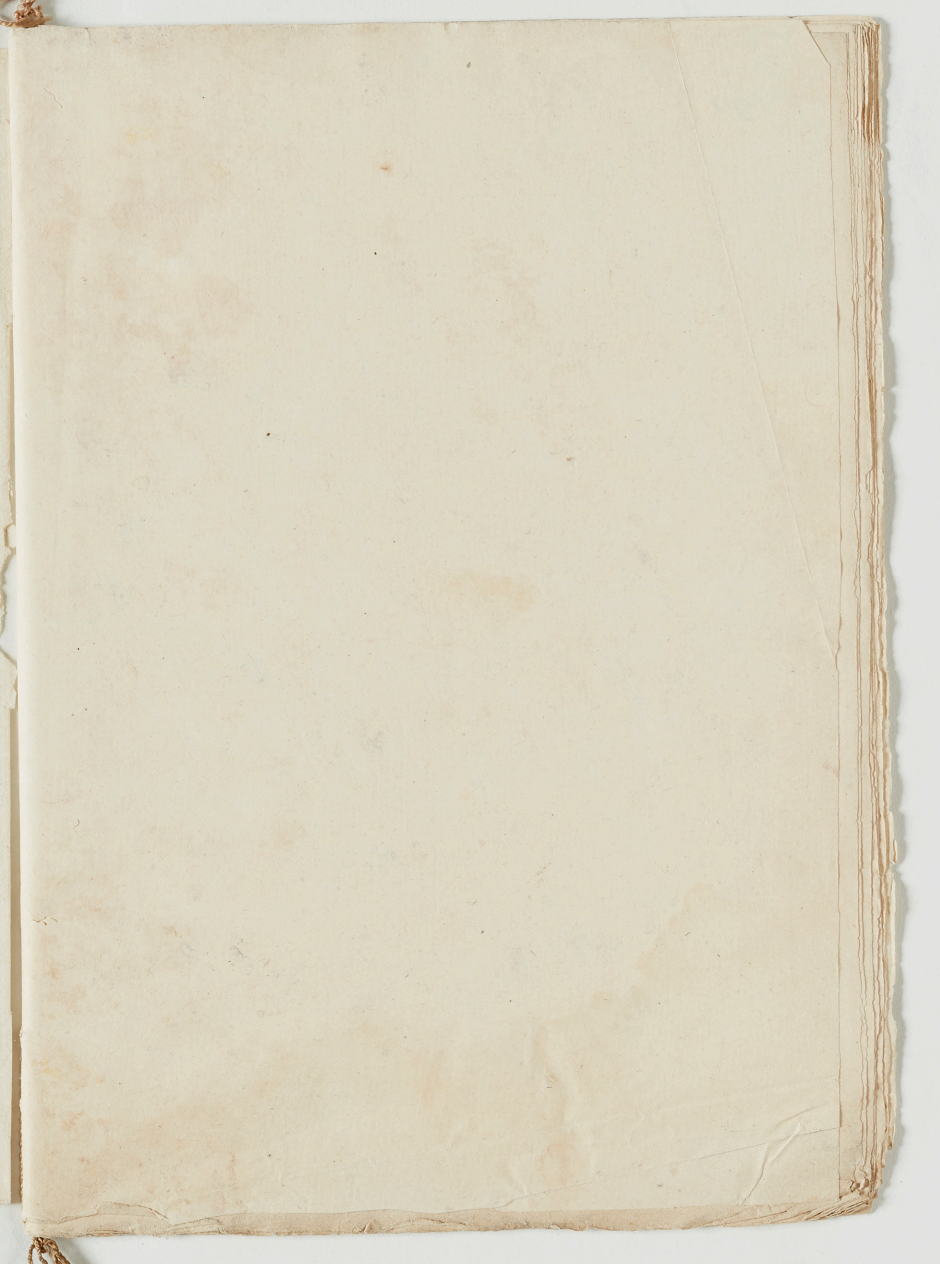
30

3A

32

33

Augusta multi-Lomaca

34

25 Nov 1913

Dear Mr. [illegible]

I have just received your letter of the 14th

and am glad to hear

that you are well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon.

I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

very soon. I am well and hope to see you

الدُّرُ حَرِيصٌ لِمَا يُنْعَ

تَرْكُ لَذَاتِ مَهْمَةٍ كَرِهَةٍ

الْأَرْجَامُ صَافِيٌّ وَرَوِيٌّ خُوبٌ

عَرَفِيٌّ شِيرَازِيٌّ

بِال

مَرْغٌ طَبِيعٌ أَذْرَعُوای مَعْصِيَّتْ بَكْشُودَه

عَفْوٌ تَوْشَاهُنْ مَرْحَمَتْرَا بَرَانِ اِنْدَاخْتَه

قِتَابٌ

الْأَشْيَاءُ تَنْكَشِفُ بِأَضْدَادِهَا

مِنْدَاجَايِ

صَوْفِيٌّ صَافِيٌّ نَشُودُ تَاوَرِ نَكْشِدْ جَايِ

بَسِيَّارِ سَفَرِ بَايْدِشْتِ تَايْخْتَه شُودْ حَايِ

كَرْ بَكْدَرْمِ مِخَاطِرِ پَاكْتِ غَرِيبِ نِلِيسْتِ

خَاشَاكِ نِزِينِ بَرَوْدِ حَرِيَّا كَنْدَرِ كَنْدِ

الذَّهِ حَرِيصٌ لِّمَا مَنَعُ
تَرَوُ لَذَاتِ هَمِّهِ كَرِهَ ام
الْاَزْجَامِ صَافِي وَرَوِي خُوبِ

عَرَفِي شَدِيدِ ارِي

مَرَعُ طَبِيعِ افْرِ عَوَايِ مَعْصِيَتِ بَكْشَوْدَه

عَفْوِ تَوْشَاهِنِ مَرَحْمَتِ اِبْرَانِ اِنْدَاخْتَه

قَنَابِ

الْاَشْيَاءُ نَفَكَشَفُ بَاضْدَاوَهَا

مَنْدَلَايِ

صَوْفِي صَافِي نَشُودِ تَاوَرِ نَكْشَدِ جَايِ

بَسِيَّارِ سَفَرِ بَايْدِشِ تَا پَاخْتَه شُودِ حَايِ

كَرْ بَكْدَه مِ بَخَاطِرِ يَاكْتِ غَرِيبِ نَيْسِتِ

خَاشَاكِ نَبِيذِ بَرْدِ حَرِيَّا كَنْدَرِ كَنْدِ

